

V nesreči združena.

(Konec.)

Bilo je lepega, jasnega dne, ko je Anica, ki se je bila že precej postarala, sedela na klopi pred hišo, srkala sveži zrak v sé in uživala solčno toploto. Poleg nje je čepela petletna deklica, hčerka njene, na domu omožene sestre.

»Tetka, kako pa je, ako je človek slep?« je vprašala mala.

»Ali kako da je?... Misli si, da si globoko pod zemljo v kaki kleti brez okna; v kleti, ki vanjo nikoli ne posije solčni žarek in kjer je ponoči in podnevi vedno enako tema, pa boš nekoliko slutila, kako je človeku, ki ne vidi. O grozno je, grozno, če človek ne ve, kaj je dan, kaj svetloba!...«

Mala je že odprla usteca, da bi še nekaj vprašala, ko zapazi, da se nekdo bliža.

»Tetka, nekdo prihaja!« opozori skrbljivo. »Neki mož s črnimi naočniki, za roko pa ga pelje Smoletov Jožek.«

Pri Smoletovih se je reklo hiši, kjer je bil pozabljeni Andrejček doma.

»Pa ne poznaš moža?«

»Ne! Še nikoli ga nisem videla. Precej bosta tukaj. Jožek mu zdaj po tihem nekaj pripoveduje.«

Deklica je bila komaj izgovorila, ko sta stopila ona dva pred njiju.

»Ali si ti tu, Anica?« vpraša neznanec s črnimi naočniki.

»Bila sem nekdanj Anica, zdaj pa sem menda že bolj Ana!« odgovori slepica. »A kdo si ti, ki vprašuješ?«

»O, jaz sem pa Andrejček, nekdanji Andrejček, tisti več...«

Ni mogel izgovoriti. Glas se mu je tresel.

Zakaj potem vprašuješ? Me li ne poznaš več? Sem se mar tako spremenila? Ali pa se hočeš spet norčevati iz mene?«

»O Anica — dovoli, da te še vedno tako imenujem — kako bi te poznal in kako naj bi vedel, če si se spremenila, ko sem pa tudi jaz slep, slep!...«

»Zdaj vem, da se res norčuješ!«

»Bog mi je priča, da ne! O slep sem, popolnoma slep! Da bi tako ne bil!«

»Za božjo voljo, pa kako se je zgodilo?«

»Takole je bilo: nazadnje sem delal pri nekih zidarjih, daleč tam na Nemškem. Gasili smo apno. Stal sem ob robu apnenice, pa mi je padel nož iz rok. Sklonil sem se, da bi ga pobral, tisti hip pa butne nekdo poln škaf vode v apnenico, ne da bi bil seveda kaj slabega nameraval. Apno je vzkipelo in mi brluzgnilo v obraz. Zgrudil sem se in zakričal od grozne

bolečine. A to ni bilo še najstrašnejše! Najhuje je bilo, ko sem se zavedel, da več ne vidim! V bolnišnici so se trudili, da bi mi spet vrnilo vid, a zaman. Ko so se prepričali, da zame ni pomoči, so me poslali domov...«

»Ubogi, ubogi Andrej! Kako grozna nezgoda te je doletela!«

»Da, zdaj vem, kaj se pravi, biti slep! Moje gorje pa mi veča še zavest, da sem vse to zaslužil in da me je zadela kazen božja! O, dobro se še spominjam, kako mi je tvoja mati, ki je že umrla, kakor so mi povedali, nekoč zagrozila, da me že še doseže jeza božja, ker sem bil s teboj tako neusmiljen!«

»Nikar, nikar tako, Andrej! Morda pa vendar ni to kazen! Saj mi nisi storil nič tako hudega, da bi bil zaslužil tako kazen! In mlad si še bil in nerazumen! Zato bodi kar miren!«

»O ko bi vedela, kako dobro mi deje tvoja tolažba! A zdaj, ko vidim, kako si dobra, si tem bolj očitam vse tisto, kar sem zagrešil proti tebi!«

»Nikar si vendar ne očitaj! Če ti pa rečem, da ni bilo tako hudo! Lahko mi verjameš, da sem te navzlic temu rada imela, morda celo bolj kot druge otroke! Če me je ta ali oni podražil, je bilo to zame še vedno bolj kratkočasno, kakor če se nobeden ni zmenil zame in sem morala sama in zapuščena stati ob strani!«

»Ali mi torej res vse odpustiš?«

»Ničesar ti nimam odpustiti! Davno že je vse tisto pozabljeno!«

»Hvala ti, hvala! In zdaj imam samo še eno prošnjo: da bi te smel večkrat obiskati...«

»Obišči me, kadarkoli hočeš! Pridi vsak dan, pridi dopoldne in popoldne, ako ti je drago!«

In res je prihajal potem dan na dan ob vsakem vremenu. Pozimi sta sedela z Ano pri topli peči, poleti se grela zunaj na solcu. Pripovedovala sta si eno in drugo, ona mu je tudi čitala včasih iz svoje nenavadne knjige, čemur se on ni mogel dovolj načuditi. Zgodilo pa se je tudi, da sta oba hipoma umolknila in se zatopila vsak v svoje misli. Njega se je lotevalo neko malodušje, a njegova blaga sotrpinka ga je vselej hitro razvedrila.

»Kako je vendar hudo, biti tako obsojen v večno temo!« je on nekoč vzdihnil. Ona pa je odgovorila:

»Zakaj praviš, v večno temo? Ali ne posije tudi nama enkrat solnce? Ko nama smrt zatisne mrtve oči, takrat spregledava tudi midva, takrat se prične tudi za naju novo življenje! Tam gori bom tudi jaz videla solnce, luno, zvezde in vso krasoto sveta in tudi ti boš spet vse to gledal. Videla bova pa še vse več, kot bi mogla videti tukaj! O tam bom tudi jaz vedela, kaj je svetloba! Tam ne bo nič noči, tam bo večni, večni dan!«

»Da, prav praviš, tam bova oba videla, tam bom videl jaz, in boš videla ti! Tam gori ne bo mogoče, da bi ti kak Andrejček stisnil namesto rože koprivo v roko in bi se opekla!...«

In oba sta se od srca zasmejala...

